

законодавчого акту, який би врегулював зазначене питання, в Україні поки що не створено.

Можна зробити висновок, що юридичний факт, який підлягає кваліфікації, призводить до виникнення низки нових юридичних фактів, а логіка їх виникнення обумовлена чинним законодавством. По суті це і є провадження в справах про адміністративні правопорушення, де на кожній стадії здійснюється адміністративно-правова кваліфікація відповідним суб'єктом такої кваліфікації, але в основі кваліфікації знаходиться один і той самий юридичний факт.

Одержано 08.04.2019

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ
ФАКУЛЬТЕТУ № 3**

УДК 343.85:343.54

Аліна Олександрівна ДЕНИСЕНКО,

курсант групи ФЗ-205 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Макаренко В. С.

**ОСНОВНІ ОЗНАКИ ТА ШЛЯХИ ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ
НАСИЛЬСТВУ СТОСОВНО ДІТЕЙ**

Жорстоке поводження з дітьми наразі є однією з найбільш розповсюджених форм порушення прав людини у світі. Без подолання цього згубного явища не можливо створити умови для повноцінного розвитку дитини, реалізації її особистості. Проблема насильства над дітьми свідчить про необхідність ретельного вивчення й розробки профілактичних заходів спрямованих на її вирішення, оскільки діти є найменш захищеною, найуразливішою й майже повністю залежною від дорослих частиною суспільства.

Згідно з Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» від 07.01.2018, домашнім насильством вважається діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь.

Законодавством визначено 4 види домашнього насильства, які можуть застосовуватись, в тому числі, до дитини. Дитячим фондом ООН, в свою чергу, розроблено ознаки, за якими їх можна виявити. Зокрема, ознаками економічного

насилства є недоїдання, наднизька вага, брудний одяг, що не відповідає віку дитини та погодним умовам, надзвичайно неохайний вигляд, тощо. *Психологічне насильство* можна розпізнати за: уникненням контактів з однолітками; страхом перед появою батьків та/або потребою йти додому; вживанням алкоголю або наркотиків; насильством над домашніми тваринами; почуттям провини за отримання фізичних ушкоджень; неадекватною поведінкою: надмірна агресія, істеричний сміх, тощо (окрім психологічного, вище зазначені індикатори, можуть свідчити й про інші види насильства). До ознак *сексуального насильства* відноситься наявність інфекцій, що передаються статевим шляхом, вагітність, сексуалізована поведінка (знання невластивих дітям термінології та жаргону; ігри, що мають сексуальний підтекст, відповідні маніпуляції з іграшками; сексуальні протиправні дії щодо ровесників або молодших за віком дітей; сексуальні домагання до інших дітей або дорослих; нерозбірлива та/або демонстративна сексуальна поведінка). *Фізичне насильство* характеризується ознаками переломів кісток, гематомами, крововиливами в сітківку ока; є забиті місця на тілі або голові, які мають форму предмета (пряжки, долоні, лозини тощо); наявні рани й синці, різні за часом виникнення та/або в різних частинах тіла (наприклад, на спині й грудях одночасно), або незрозумілого походження; сліди укусів людиною; є незвичні опіки (наприклад, цигаркою або розжареним посудом) або навіть тілесні самоушкодження.

Сьогодні ЮНІСЕФ виділяє шість стратегій запобігання насильству щодо дітей. Зупинимось на них коротко. 1. **Зміна ставлення та соціальних норм.** Передбачає зміну поглядів та соціальних норм, які толерують або виправдовують насильство. 2. **Роз'яснювально-освітня робота з родинами.** Роз'яснення та освітні сесії про ранній розвиток і виховання для батьків, близьких, опікунів, родичів суттєво підвищують імовірність того, що вони використовуватимуть позитивні методи догляду та виховання дитини. 3. **Розвиток навичок управління ризиками та викликами в дітей і молоді.** Якщо діти та підлітки вчаться розуміти ризики і виклики та справлятися з ними, не вдаючись до жорстокості, або шукати підтримку, коли опиняються в складній ситуації, це суттєво зменшує насильство в школах та громадах. 4. **Поширення та забезпечення послуг з підтримки дітей.** Впровадження послуг та забезпечення доступу до них для дітей. Це означає, що створюються організації, осередки або об'єднання груп людей, куди може звернутися дитина, щоб отримати допомогу або підтримку, а також повідомити про випадки насильства. Інформування та заохочення дітей до пошуку якісної професійної підтримки допомагає їм краще справлятися з насильством. 5. **Реалізація захисних законодавчих і регуляторних норм.** Впровадження та неухильне дотримання законодавчих або регуляторних норм, що захищають дітей, утверджує в суспільстві розуміння: «насильство є неприйнятним, а особи, які його чинять, обов'язково нестимуть відповідальність». 6. **Збирання та вивчення даних.** Інформація про насильство (місце вчинення, форма, вік та належність до вразливої групи) має важливе значення для планування та розробки стратегій втручання, подолання і протидії, реалізації та моніторингу прогресу відповідних програм.

Таким чином, можна зробити висновок, що ефективне подолання проблем насильства в сім'ї вимагає подальшого вдосконалення положень вітчизняного законодавства, з урахуванням міжнародних документів та світового досвіду виявлення ознак та протидії домашньому насильству по відношенню до дітей.

Одержано 19.04.2019

УДК 351.74(477)

Дмитро Олександрович ІВАШКО,
курсант групи Ф1-301ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Казанчук І. Д.

ЩОДО ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В ПРОЦЕСІ ЗАСТОСУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ УКРАЇНИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ЗАХОДІВ ПРИМУСУ

Україна перебуває на етапі формування нової правової держави, відбувається реформування політичної, правової, соціальної, культурної та економічної сфери суспільного життя. Для того, щоб досягти успіху в створенні дійсно демократичної правової держави, необхідно дотримуватися усіма державними і громадськими інституціями фундаментального принципу – верховенства права. Як відомо, сутність цього принципу полягає у тому, що людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями, а їх захист визначає зміст діяльності держави у особі правоохоронних органів.

У світлі подій, які відбулися після 2014 року, правова система реалізації та захисту прав і законних інтересів людини та громадянина залишається недосконалою. Не в останню чергу такий стан справ залежить від відношення працівників Національної поліції до значення інституту забезпечення прав людини як обов'язкової умови побудови демократичної держави, та розуміння кожним поліцейським важливості дотримуватися в своїй діяльності принципу пріоритетності прав людини, залучення громадян до правоохоронної діяльності.

Відповідно до ч. 2 ст. 29 Загальної декларації прав людини кожна людина може зазнавати тільки таких обмежень своїх прав і свобод, які встановлено законом виключно з метою забезпечення справедливих вимог моралі, громадського порядку і загального добробуту в демократичному суспільстві. Згідно Конституції України права людини можуть бути обмежені тільки спеціально уповноваженими на те органами та у випадках чітко передбачених законом. Згідно Закону України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 року саме поліція для охорони прав і свобод людини, запобігання загрозам публічній безпеці і порядку або припинення їх порушення уповноважена застосовувати виключно в межах закону поліцейські заходи примусу: 1) фізичний